

Når efterårsferien sluttede og dagene blev kortere,

kom der nye opgaver på skoleskemaet. Vi skulle lære at danse til juletræs festen og juleafslutningen. I et klasselokale blev skolepultene stablet til side. Det var ikke lige nemt at skubbe skolepultene til side. Det var store og tunge møbler. En bæk til 2 personer med trærist under hele møblelementet, hvor bordet stod på træristen og bordpladen skrånede let. Øverst oppe på bordpladen var en lige plade, hvor man kunne placere blækhus og penne, samt en aflang rundet og nedsænket fordybning, hvor man kunne lægge sine blyanter og viskelæder.

Under bordpladen var en hylde, hvor man kunne lægge sine bøger.

Selve bordpladen kunne åbnes, og der var en skuffe, hvor man kunne opbevare diverse. F.eks. sit sytøj. I Kindertofte skole måtte vi ikke benytte denne skuffe. Vi skulle tage vores skolebøger med hjem hver dag og sytøjet blev opbevaret i fine syposer i et skab. På hylden under bordpladen kunne man opbevare de små sedler, der til stadighed cirkulerede rundt i klassen, og som lærerne absolut ikke måtte se: ”Kommer du over og leger i eftermiddag?” eller ”Torben er dum – synes du ikke osse?” eller ”hvem kan du bedst lide af drengene?”

Vi var ikke mange elever i skolen,

til gengæld havde vores 2 lærere masser af ressourcer til at lære os en masse sociale færdigheder. Dengang hed det ikke sociale færdigheder, ja, jeg tror end ikke ordet var opfundet. Det blev i alle tilfælde ikke brugt derude på landet. Vi lærte i stedet at blive dannede personer, som kunne begå os i det omgivende samfund.

Vores lærerinde Fru Helga Petersen interesserede sig meget for det nordiske samarbejde og var medlem af Foreningen Norden. Herom vil jeg fortælle en anden historie en anden gang. Men hun interesserede sig også meget for dans. Vi skulle derfor lære at danse, og vi skulle lære diverse selskabslege, således at vi elever kunne ”føre an” på dansegulvet til juletræs festen. De fleste af os elever gik også til dans i Lynges forsamlingshus. En gang om ugen i hele vinterhalvåret cyklede vi de 10 km. frem til Lynges og de 10 km. hjem. For at lære dansens færdigheder. Der var ikke så mange aktiviteter for børn, der ude på landet. Vi kunne gå til dans, gymnastik og spejder – hvis vi ville cykle de 15 – 20 km. der var til de forskellige aktiviteter. Som regel var det kun pigerne, som gik til dans. Derfor mente fru Petersen, at hun hellere måtte lære drengene at danse – ved at alle elever skulle lære dansekunstens glæder i skoletiden.

Det var ganske udmærket. Jeg elskede at danse, og jeg forguede fru Petersen for disse dansetimer op til juletræs festerne.

Vi lærte også alle julesalmerne og julesangene udenad.

Til hver dag skulle vi kunne et salmevers udenad. Vi blev hver især hørt i salmeverset, mens vi stod op bag pulten. Hvis man ikke kunne salmeverset udenad, blev man sendt udenfor døren, hvor man skulle sidde på bænken ude på gangen og terpe salmeverset. Vi kom først ind i klassen igen, når vi kunne verset udenad. Som regel kunne jeg dagens vers udenad, men jeg har da ind imellem siddet på bænket med røde ører....

Juletræs festen blev altid afholdt 4. juledag i Ottestrup Forsamlingshus.

Vi havde ingen forsamlingshus i Kindertofte. Vi kunne bruge gymnastiksalen til en lille juletræs fest for eleverne med forældre, men der var ikke plads til så mange mennesker, at man kunne invitere alle byens borgere. Derfor måtte vi til Ottestrup Forsamlingshus til juletræs fest.

Når vi ankom måtte vi børn ikke se juletræet. Det stod pyntet i den store sal.

Udover at lære at danse i skoletiden, skulle vi også klippe julepynt.

Al den fine stads vi klippe-klistrede i skolen, blev brugt som julepynt til det store træ til juletræs festen. Der blev også brugt englehår, og mangt en stakkels mor har sukket bagefter en

juletræsfest, fordi englehåret klistrede til de fine kjoler og pæne jakker. Det var ikke nemt at få af tøjet. Men det så flot ud på juletræet.

Ved ankomsten blev vi børn stuvet ind i det lille tilstødende lokale,

hvor man kunne lukke fløjdørene. Både den store og den lille sal var næsten helt mørkelagt.

I dag har jeg ingen erindring om hvor de voksne og forældrene opholdt sig, mens vi unger utålmodigt masede rundt i det lille mørklagte lokale. Der stod altid 2 voksne og holdt dørene.

Jeg vil tro de voksne var bænket i den store sal.

Lysene på træet blev tændt. Træet nåede altid op til loftet og var kæmpestort. Der var mindst 100 levende lys på træet. Så blev dørene åbnet og vi utålmodige børn fik lov at komme ind i den store sal, hvor der kun var lys fra de flimrende levende lys på træet.

Det var så smukt og så dejligt at vi alle som med én mund udbrød: ”Næh....se....nøj”.

Så gik vi rundt om træet og sang alle dejlige salmer og sange,

som vi havde terpet og kunne udenad. Når vi havde sunget de obligatoriske salmer og sange, det var de samme hvert år, så læste præsten juleevangeliet. Vi havde en god præst, som kunne levendegøre teksten, og når han stod der i det svage lys af skæret fra det store juletræ med de mange levende lys, der var ved at brænde ned, og fortalte om Jesus, som blev født i en stald og svøbt i fattige klæder og lagt i en krybbe, så følte jeg den største lykke. Mit hjerte brusede af glæde, og jeg følte en samhørighed med alle de mange mennesker, som stod tæt omkring mig. Jeg var ganske overbevist om, at hele den store verdens lykke var samlet her i denne smukke sal.

Der var altid helt stille, når præsten fortalte historien om Jesus. Der var ingen som hylede eller lavede ballade. Ingen snakken. Bare stilhed. En varm og vedkommende stilhed til præstens ord.

Når præsten var færdig og historien fortalt, blev lyset i loftet tændt, og så var alle klar til ballade.

Før nu skulle træet plyndres.

Alle børnene deltog, og vi havde alle ventet et helt år på dette øjeblik.

Alt pynt blev raget ned af træets grene. Vi kunne bare snyder alt det, vi ville have. Og vi elskede at plyndre træet. Når alt pynten – der kunne nås – var revet ned, blev træet væltet ned på gulvet, og så kunne vi rage det sidste pynt til os. Hvis vi kunne stjæle hinandens pynt, gjorde vi det. Året efter kunne vi pynte vores eget juletræ derhjemme med al den dejlige pynt fra juletræsfesten.

Lysholderne måtte vi ikke stjæle, de skulle pænt afleveres, således at de kunne genbruges næste år. Al julepynten var hjemmelavet af skoleeleverne – på nær fehéret.

Når træet var plyndret, skulle det trækkes ud. Der skulle være plads til lege og dans, men vi unger trak altid træet ind i salen igen. Der kunne godt gå lang tid inden træet blev trukket helt ud i gården.

Det var en vældig tov-trækkerkamp, hvor tovet var juletræet. Vi rev os på grenene, og vores pæne tøj blev grønt, vi faldt på halen, og sommetider gjorde det ondt. Men op igen, kammerat. Det var kun juletræsfest én gang om året, og man skulle ikke gå glip af eet eneste minut.

Når juletræet under stor ståhej var trukket helt ud, var der forskellige lege for børnene, inden voksendansen begyndte. Som regel legede vi ”Tornerose” og dansede Skomagervals og et par andre lege, som jeg ikke husker navnene på.

Imens børnene legede sammen med nogle frivillige voksne,

gik de andre voksne ind i de tilstødende lokaler og drak kaffe og spiste lagkage. Lagkagerne var hjemmelavede af de forskellige mødre.

Efter legen var der godteposer til alle børn. Vi stillede op i én lang række, og vi blev behørigt overvåget, at vi ikke tiltuskede os 2 poser. I godteposen var der altid et æble, en appelsin eller

mandarin, et par stykker vingummi, et par stykker sød lakrids, lidt lakridskonfekt samt eet stykke chokolade. For de fleste af os børn, var den godtepose det eneste slik vi fik hele julen. Når vi havde fået godteposen udleveret, plejede vi at få en sodavand af vores forældre. Og så blev der spillet op til dans. Der var altid et "levende" orkester med harmonika, violin og måske trommer. Det ændrede sig lidt hvert år.

Når de voksne dansede, rendte vi unger og legede med hinanden.

Vi kunne lege skjul ude i gården og ned ad vejen forbi telefoncentralen, eller fangelege eller noget helt tredje. Der var altid nogle af de lidt større børn, som skulle forsøge sig udi kyssekunsten bag ved de store træer og buske.

Til juletræsfesten mødte vi alle de andre børn fra Ottestrup Skole. Dem så vi ellers ikke normalt. Vi børn fra Kindertofte "mængede" os ikke med børnene fra Ottestrup. Hver især mente vi, at vi var bedre end de andre. Men til juletræsfesten kunne vi kikke hinanden an, og det endte da også altid med, at vi legede fint sammen. Somme tider var der nogle af de større drenge eller karle som tog en slåskamp, men det blev det hele bare lidt mere spændende af.

Børnefamilierne begyndte at trække hjemover ved 22-tiden. Men festen fortsatte for de unge mennesker, som var store nok til selv at komme hjem og for karlene og pigerne som arbejdede på gårdene, og de voksne som ikke havde børn med eller som havde barnepiger.